

plánovala na léto, kdy byly hory zelené a svěží a kdy se za dlouhých, úžasných večerů jezero nádherně třpytilo.

Každopádně neměla prázdniny ráda, a obzvlášť nerada byla tady, plná vzpomínek, duchů minulosti a lítosti.

A ještě ke všemu ten sníh.

Ano, jistě, o svátcích může působit slavnostně a kouzelně, hlavně když všechno přikryje svou neposkvrněnou příkrývkou a sem tam se zaleskne jako třpytky ve sněžítku.

Sníh ztratil hodně ze své radostné přitažlivosti, když cítila, jak se pneumatiky půjčeného auta protácejí a jí se točí hlava a svírá žaludek pokaždé, když ztratily kontakt s vozovkou.

Ne. Tohle teda nemusela.

Ale i když tady vůbec nechtěla být, zároveň věděla, že neměla na vybranou. Když se jí McKenna před třemi dny ozvala textovkou o jediném slovu – **Help!** – Natalie přesně věděla, co musí udělat. Rychle se spojila s agenturou, pro kterou pracovala, aby si za ni mohli najít náhradu, sbalila si kufr a sedla na nejbližší letadlo z malého španělského ostrova Tenerife u západoafrického pobřeží, kde měla strávit ještě několik následujících měsíců.

McKenna ji potřebovala. Nat věděla, že když jí její nezávislá, samostatná mladší sestra oslovila s touhle jednoslovnou prosbou, muselo to být hodně špatné.

Znepokojeně sešlápla plynový pedál o něco silněji. Jela tak rychle, jak se jen odvážila. Když se v dálce skrz husté lesy začala objevovat světlá Shelter Springs, Nat si s úlevou vydechla. Už je skoro tam. Za chvíli bude tahle noční můra za volantem u konce a ona bude v bezpečí, uložená v pokoji pro hosty v hotelu Shelter Inn.

Zvládne to. Matka jí i jejímu bratrovi a sestře říkala, že jistě zvládnou obtížné věci. Tahle mantra byla v posledních letech vystavena těžkým zkouškám. Ve srovnání s jinými věcmi, které Nat zdolala, tahle jízda po horské silnici za zasněženého prosincového večera mohla být hračkou.

Ve vteřině však z lesa vypadla pohroma v podobě jelena, který jí skočil přesně před auto. Příliš blízko na to, aby stačila zastavit.

Vykřikla, instinktivně dupla na brzdy a otočila volantem ve zběsilé snaze odvrátit nevyhnutelnou srážku.

Podařilo se jí zvíře taktak minout, ale úhybné manévry měly katastrofální následky. Nejela sice vysokou rychlostí, ale to prudké, instinktivní trhnutí volantem ve snaze vyhnout se střetu se zvířetem stačilo, aby se sedan roztočil a jakákoli představa, že má situaci pod kontrolou, vyletěla oknem do noci.

Zoufale se pokoušela znovu získat vládu nad vozem, dupala na brzdy a nezapomněla, že nemá točit volantem do protisměru, ale panika ji zaplavovala jako ledové vlny.

Skončí v jezeře.

Byla to její největší noční můra, být pohlcená vodou, uvězněná a bezmocná v potápějícím se vozidle.

Její sestra už další ztrátu nevydrží. Chudák McKenna.

To byla její poslední náhodná myšlenka, než předním blatníkem na straně u spolujezdce narazila do malé jedle a airbagy vystřelily. Auto se ještě chvíli točilo a pak se zastavilo o sněhovou závěj jen pár metrů od vody.

Natalie odstrčila airbag a snažila se dostat kyslík do plic, v žilách jí tepal adrenalin.